

Betragtning, jeg har, og som jeg har fremsat her i Tinget og desværre maa trætte ærede Medlemmer med at gentage: at Placeringen blev fejl i 1919, og i Nedskæringsens Øjeblik er der Grund til for denne Løngrupes Vedkommende at standse. Jeg er ikke ene om den Betragtning. Jeg skal med den højtærede Formands Tilalelse oplæse 4—5 Linier af en Skrivelse, der i Marts Maaned 1927 er tilstillet mig fra Landsforeningen af Menighedsraad og Menighedsraadsmedlemmer. En Passus i den lyder saaledes: „Nu er der imidlertid Tale om Inddragning af de fleste af Tjenestemændenes midlertidige Tillæg, hvilket yderligere vil forværre den økonomiske Tilstand, hvorunder Præstestanden lever. Bestyrelsen tillader sig derfor at rette en indtrængende Anmodning til den højtærede Kirkeminister om at foranledige, at Præsterne holdes skadesløse.“ Det er altsaa andre end Præsteforeningen — af hvis Bestyrelse jeg meget rigtigt har haft den Ære at være Medlem, et Medlemsskab, jeg har sat megen Pris paa —, der har ment, at det i Øjeblikket er nødvendigt at holde Præsterne skadesløse. Jeg gør opmærksom paa, at de af den socialdemokratiske Ordfører nævnte Beløb blev anført saaledes, at Nedskæringsbeløbene ikke var fradraget.

Overfor det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds fastholder jeg, at Befordringsgodtgørelsen og Konfirmandstuegodtgørelsen er Refusion for hafte Embedsudgifter. Det kan de nemlig meget vel være, selv om de, i det Øjeblik man tilstod Præsterne saadanne Refusioner, naturligvis maatte optræde som en Forøgelse af deres Indtægt. Thi dersom man tilstaaer en Tjenestemand et Beløb til at afholde Embedsudgifter for, Udgifter, han tidligere har afholdt af sin almindelige Gage, fremtræder dette Tilskud naturligvis som en forøget Indtægt. Men det hindrer da ikke, at det i og for sig er en Erstatning for Udgifter, som han har embedsmæssigt, og som andre Tjenestemænd kunde faa erstattet. Befordringsudgifter, Udgifter for en Præst, der kører i Tjeneste i sit Sogn eller skal gøre Annekstjeneste, er virkelige Embedsudgifter. Naar Præsterne tidligere for 3die Klasses Vedkommende afholdt dem af deres meget sparsomme Løn, er det meget glædeligt, at de fik dem erstattet, og Refusionsbegrebet

agter jeg ikke at opgive, jeg fastholder det meget afgjort.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds spurgte, om man juridisk kan fastholde den Bestemmelse, at Præster, der ved Lovens Ikrafttræden er i 2den Klasse og har en saadan Anciennet, at de kan hæve 2den Klasses Løn, ikke faar den nuværende 2den Klasses højeste Sats. Jeg tror, man kan det i Overensstemmelse med det, der blev sat ind i sidste Punktum i Lovforslagets § 5. Dersom dette skulde være juridisk omtvisteligt, maa Sagen til syvende og sidst for Domstolene paa Grundlag af et Søgmaal fra vedkommende Præst, som vil gøre Krav paa at hæve den højeste Sats i 2den Klasse til Trods for, at Lovbestemmelsen udtrykkelig siger, at han vil være at lønne efter Satsen i § 5. Jeg tror, det kan fastholdes, og man agter administrativt at fastholde det netop med den nævnte Bestemmelse som Baggrund. Det vil jo ogsaa, hvis Sagen skulde plæderes for Retten, kunne forsvares med, at den Lønklasse, hvori han sidder, men endnu ikke har Anciennet til at hæve Lønnen, er den døende Lønklasse; den gaar ud, og hver Gang en Præst i 2den Klasse forlader et Embede efter denne Lovs Ikrafttræden, forsvinder dette 2den Klasses Embede og gaar over i Fællesklassen.

Jeg vil gerne gøre to Bemærkninger til det ærede 9de Medlem for 2den Kreds. Den ene vedrører Befordringspørgsmaalet. Jeg er saa heldig at have Manuskript til de Udtalelser, jeg før tillod mig at fremsætte for det høje Ting, og jeg skal efter dette Manuskript, med den højtærede Formands Tilalelse, gentage følgende lille Passus: „Hvor Udgifterne, rigtigt bedømt, virkelig er gaaet ned, maa Befordringsgodtgørelserne naturligvis reduceres, fordi de er Refusion for Embedsudgifter.“ Jeg skal ogsaa tillade mig at henholde mig til, hvad jeg har sagt vedrørende Spørgsmaalet om Kirkeskatten og en mulig Udmeldelse af Folkekirken. Jeg har naturligvis ikke i og for sig opfordret den socialdemokratiske Ordfører til at bringe disse mine Udtalelser ud i det ganske Land, men jeg er forberedt paa, at naar jeg fremsætter dem fra dette Sted, tales der til det ganske Land, og den ærede Ordfører kan kun hjælpe til, at de yderligere kommer frem, hvis han synes det er rigtigt. Men dersom han ønsker at fremsætte dem, vil jeg